

را در اختیار ندارند. دو شرکت «ال جی» و «سامسونگ» از شرکت‌های بزرگی بودند که نبض بازار لوازم خانگی کشور را در دست داشتند که در سال ۱۳۹۷ و بعد از تحریم‌های آمریکا از ایران رفند و شورای هماهنگی سران سه قوه نیز در اقدامی متقابل واردات لوازم خانگی این برندها را تا سال ۱۴۰۰ ممنوع اعلام کرد. در آن سال بر برخی تولیدکنندگان داخلی در نامه‌ای به رهبری از ایشان خواسته بودند که واردات لوازم خانگی کره‌ای را ممنوع کنند که رهبری نیز در نامه‌ای به مرحوم سیدابراهیم رئیسی که در آن زمان رئیس‌جمهور بود، نوشتند: «این موضوع بسیار مهمی است. اگر این خبر (گشایش واردات از دو شرکت کره جنوبی) راست باشد به‌معنی شکستن کمر شرکت‌های لوازم خانگی داخلی است که تازه توانسته‌اند قدری روی پا بایستند، جداً جلوی این مشکل را سد فرمایید.» با این حکم، رئیس دفتر ریاست‌جمهوری در نامه‌ای به وزرای صمت و اقتصاد، واردات هرگونه لوازم خانگی کره‌ای را به کشور ممنوع اعلام کرد. در سال ۱۳۹۱ و دولت اول حسن روحانی نیز واردات لوازم خانگی به کشور ممنوع شده بود. در دولت یازدهم، مهدی غضنفری، وزیر وقت صنعت، معدن و تجارت ثبت سفارش کالاهایی مانند انواع خودروهای پرمصرف و برخی لوازم خانگی و پوشاک، لوازم تزئینی و دکوری و لوکس را ممنوع اعلام کرده بود تا طبق قوانین حقوق واردکنندگان و صادرکنندگان رعایت شود. آنچه در این میان باید در نظر گرفت چگونگی واردات محصولات لوازم خانگی است که بازار داخلی را دچار خدشه نکند و شاید باید به این نکته کارشناسان برسیم که سرمایه‌گذاری داخلی برندهای بزرگ خارجی و ورود تکنولوژی روز به کشور می‌تواند یک راه‌حل درست و درازمدت برای حفظ ارزش کالای ایرانی باشد.

نه من این را قبول ندارم، هیچ کشوری با وارد کردن کالای خارجی نتوانسته کیفیت جنس خود را بهتر کند، قاعده این است که انتقال تکنولوژی درست صورت بگیرد و سرمایه‌گذار خارجی که دارای تکنولوژی است با شریک ایرانی شروع به تولید کند. اینگونه تکنولوژی روز وارد کشور می‌شود نه با واردات کالای ساخته شده خارجی، فکر نکنیم واردات محصول خارجی تولیدکننده را قفلک می‌دهد بلکه فقط سرمایه خود را بی‌هدف مصرف کرده‌ایم.

«قبل از قانون ممنوعیت واردات، این شرکت‌های خارجی بودند که در کشور سرمایه‌گذاری و با شریک ایرانی کار کردند و با فقط واردکننده بودند؟

بله بودند اما به دلیل تحریم‌ها و ترس از آن از کشور رفتند، دو شرکت کره‌ای بودند که در ایران سرمایه‌گذاری کرده بودند و کالاهایی که تولید می‌کردند از نظر کیفی و کمی مانند همان کالاهایی بود که به سراسر دنیا صادر می‌کردند و به نظر من این بهترین شیوه است.

«بازار ما همچنان این پتانسیل را دارد؟

اگر مذاکرات ایران و آمریکا به سرانجام برسد، حتماً شرکت‌های تولیدی به ایران خواهند آمد چون در اینجا بهترین بازار وجود دارد و همه چیز مهیاست تا بتوانیم دوباره سرمایه‌گذاری مشترک داشته باشیم و محصول مشترک تولید کنیم.

احسان فدایی کارشناس صنعت لوازم خانگی:

باید واردات و تولید را هماهنگ کنیم

این شرایط تمام ذینفعان از دولت گرفته تا واردکننده و فعال صنعتی و مصرف‌کننده و شبکه توزیع، منفعت خود را به صورت منطقی خواهند برد. وقتی دهه هشتاد تا نیمه‌های دهه نود را مرور می‌کنیم، می‌بینیم که دقیقاً این اتفاق رخ داده بود. وقتی حقوق واردکننده قانونی باشد، شاید در مقایسه با بحث قاچاقی که رخ می‌دهد سهم کمتری را بگیرد. این را نباید فراموش کرد که در قاچاق بحث از دست رفتن فضای بازار وجود دارد اما اگر به صورت رسمی و شرکتی کالا وارد شود حجم انبوه و به اصطلاح تیراژ بالا می‌تواند سود کم را جبران کند و سود قابل قبولی را نصیب واردکننده رسمی کند.

«چگونه می‌توان امنیت سرمایه‌دار داخلی را تضمین کرد؟

حذف ممنوعیت واردات، مسیر اشتباهی است، در زمانی این ممنوعیت واردات مطرح می‌شود که بحث مذاکرات ایران و آمریکا وجود دارد، زمانی که مذاکرات انجام شود و مناسبات ما با کشورهای دنیا مثبت شود و تحریم‌ها از بین برود و زمانی که بتوانیم از این فضای ایجادشده، امنیت سرمایه‌گذار داخلی و حتی خارجی را فراهم کنیم، سرمایه‌گذار داخلی ما می‌تواند با مشارکت برندها و شرکت‌های معتبر دنیا تولیدات خوب و مشتری را انجام دهند. کشور ایران با توجه به موقعیت خاص منطقه‌ای که دارد قبل از تحریم‌های دور دوم در حال تبدیل شدن به هاب منطقه بود و متأسفانه بعد از تحریم‌های ترامپ این امکان را از دست دادیم و این امکان برای کشورهای رده سوم خاورمیانه فراهم شد. اگر ممنوعیت واردات در یک فضای درست برداشته شود اتفاقاً می‌تواند یک فضای رقابتی ایجاد کند و فرصت رشد برندهای داخلی را ایجاد می‌کند و کیفیت بالا خواهد رفت؛ اینگونه می‌توانیم بازارهای منطقه و جهانی را به دست بگیریم. چین نیز از همین فضا استفاده می‌کند و محلی برای تولید و توزیع تکنولوژی کشورهای دیگر شده است؛ چراکه نیروی کار فراوان و ارزان دارد و برای تقویت اقتصاد خود از سیاست‌های مختلف تعرفه‌ای استفاده می‌کند. تا به امروز به حد کفایت از سرمایه‌های نقدی و غیرنقدی کشور برای فعالان صنعتی استفاده کرده‌ایم. آن مجموعه‌ها توانسته‌اند خود را به حدی برسانند که نیازهای داخلی را پاسخگو باشند و سهمی از بازار را برای خود کنند اما همچنان باید به آنها مشوق داد، این مشوق‌ها مثلاً می‌تواند در مشارکت شرکت‌های دانش‌بنیان باشد و یا تخفیفات تعرفه‌ای برای صادرات و واردات مثل کمک به واردات قطعات اولیه و یا کم کردن قوانین و مقررات دست و پاگیر به آنها تعلق بگیرد. نیازی نیست حجم عظیمی از شرکت‌های بی‌فایده که صرفاً به عنوان پر کردن روزمه برخی مدیران ایجاد شد و سرمایه کشور در آنجا رسوب شد را حمایت کنیم تا فقط حفظ شوند. قاعداً شرکت‌هایی که تا امروز نتوانسته‌اند خود را حفظ کنند بهتر است که حذف شوند و این قانون بازار رقابتی دنیا است و اگر هر چه زودتر جلوی آن گرفته شود کمتر به سرمایه‌های ملی و مردم آسیب زده می‌شود.

«آیا تولید داخل توانست نیازها را بر طرف کند؟

یک نکته را نباید فراموش کرد، ما از بین ۱۳۲۲ مجوزی که مجموعه وزارت صمت برای صنعت لوازم خانگی در ۱۰ سال اخیر صادر کرد، بالغ بر ۹۵ درصد آنها عملاً تولیدشان مقیاس اقتصادی نداشت؛ یعنی آنقدر کوچک هستند و ظرفیت محدودی دارند و به اصطلاح تاب‌آوری پایینی دارند که نه تنها نمی‌توانند محصول خوبی را ارائه کنند تا مشتری داخلی را جذب کنند بلکه حتی در هزینه‌های روزمره و جاری خود مانده‌اند و باعث شده آرام آرام حداقل سهمی که در بازار داشتند را نیز از دست دادند و یک برند و محصول هرچقدر سهم کوچکتی از یک بازار داشته باشد، مجبور است خدمات پس از فروش و آپشن‌های محصول را حذف کند و در نهایت رضایت مشتری کاهش پیدا کرده و از گردونه رقابت حذف می‌شود. اما برندهای بزرگی که از بازار لوازم خانگی کشور سهم دارند به دلیل فروش بالاتر و تاب‌آوری بیشتر، قاعداً می‌توان رضایت از آنها نه صددرصد بلکه زیاد خواهد بود.

«می‌توان تعادلی بین واردات لوازم خانگی و تولید داخل ایجاد کرد؟

قطعاً می‌شود چون سابقه آن را در دهه‌های قبل نیز داریم، اگر واردات قانونی و شرکتی و هدفمند و با برنامه و همچنین با اعمال تعرفه‌های مشخص باشد، می‌تواند در یک سبد مشخص ورود پیدا کند و از آن طرف، فعال صنعتی داخلی می‌داند در کجاها خلأ وجود دارد و در کجاها می‌تواند بیشتر ورود پیدا کند و در کجا برای او مزیت رقابتی وجود دارد؛ در حقیقت با چشم باز رقابت می‌کند اما در فضایی که واردات به صورت عظیم و سازمان‌یافته و غیرقانونی و قاچاقی است، فعال اقتصادی در یک فضای مه‌لود با رقیبی که اصلاً نمی‌بیند مبارزه می‌کند که بسیار خطرناک است و فعال صنعتی به جای تمرکز بر کار خود باید با مجموعه‌ای که نمی‌بیند درگیر شود. اگر در یک مکانسیم کاملاً تعریف شده و هدفمند و واقع‌بینانه نسبت به ظرفیت و نیاز داخل و شرایط بین‌الملل، واردات و تولید را هماهنگ کنیم می‌توانیم به این صنعت کمک کنیم.

نگاه کارشناس

بخش خصوصی

حذف محدودیت ۹۰ درصدی برق سیمانی‌ها

دبیر انجمن صنفی صنعت سیمان از برطرف شدن محدودیت برق سیمانی‌ها و برگشت آن به محدودیت ۵۰ درصدی فروردین‌ماه، با پیگیری وزارت صمت و همکاری وزارت نیرو خبر داد. به گزارش ایسنا، علی‌اکبر الوندیان گفت: از نیمه دوم فروردین‌ماه محدودیت برق سیمانی‌ها شروع شد اما از ۲۴ اردیبهشت‌ماه طی ابلاغ پیامکی برای کارخانه‌های سیمانی افزایش محدودیت‌های برق اعلام شد که از ساعت ۸ تقریباً همه را متوقف کردند و در واقع یک محدودیت ۹۰ درصدی اعمال شد. در حقیقت در حد یک روشنایی و اینکه نیمه شب به بعد برق داشتیم و طی یک هفته جلو رفتیم که این عملاً تولید سیمان کشور را متوقف کرد. او افزود: اما با پیگیری‌های وزارت صمت و همکاری وزارت نیرو، از روز سه‌شنبه این اعمال محدودیت‌ها به ۵۰ درصد محدودیت روزانه برگشت و شب‌ها هم بدون محدودیت از ساعت ۱۲ شب تا صبح کارخانه‌های تولید می‌توانند فعالیت کنند.

افزایش قیمت اینترنت ظلم است

افزایش ۷۵ درصدی قیمت اینترنت برای مردم سخت و ظلم مضاعف به آنها در شرایط حال حاضر است. به گزارش ایلنا، رضا الفت‌نسب، رئیس اتحادیه کسب‌وکارهای مجازی، گفت: دولت باید به موضوع گرانی ۷۵ درصدی اینترنت ورود کند و تعرفه را بشکند و به اپراتورها کمک کند که مشکلات‌شان را برطرف کنند. او عنوان کرد: اپراتورها نیازها و هزینه‌هایی دارند اما اینکه صرفاً بخواهیم این هزینه‌ها را از کاربر دریافت کنیم، گذاشتن فشار مضاعف روی دوش مردم است. البته دولت هم در حوزه اقتصاد کشور مسئولیت دارد و باید این موضوعات را مدیریت کند. الفت‌نسب افزود: زمانی شرایط عادی است و می‌توان قیمت اینترنت را افزایش داد ولی امروز مردم درگیر معیشت خود هستند و افزایش قیمت اینترنت ظلم به مردم است. مردم به واسطه اینترنت، خدمات دولتی می‌گیرند، خرید می‌کنند، کالا و خدمت می‌فروشند، سرویس می‌گیرند و به عبارت بهتر، اینترنت با زندگی مردم درهم‌تنیده شده است.

انتظار تولید ۲۲۰ هزار تن قارچ

برآوردها حاکی از آن است که با توجه به شرایط قطعی برق تولید قارچ تا پایان سال به ۲۱۰ تا ۲۲۰ هزار تن برسد. به گزارش باشگاه خبرنگاران جوان، مهدی رجبی، رئیس انجمن پرورش دهندگان قارچ، عنوان کرد: با توجه به مسائل قطعی برق و آغاز خاموشی‌ها زودتر از سال قبل انتظار می‌رود که روند سال گذشته حفظ شود به‌طوری‌که تولید به ۲۱۰ تا ۲۲۰ هزار تن برسد. او درباره آخرین وضعیت صادرات قارچ، گفت: در فروردین‌ماه به‌دلیل تعطیلات، صادراتی نداشتیم و طبق روال همه ساله با گرم شدن هوا، صادراتی نداریم. در ماه دوم سال روزانه ۴۰ تن قارچ به بازارهای هدف صادر می‌شود. رجبی با بیان اینکه نوسانات مرغ و تخم‌مرغ در بازار قارچ تأثیرگذار نیست، افزود: با توجه به کاهش تولید در فصل گرما و عدم همکاری عرضه و تقاضا پیش‌بینی می‌شود که قیمت قارچ دچار نوسان می‌شود.